

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1862	Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ (Λουκ. 13,10-17) 7 Δεκεμβρίου 2014	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ ἀστυφιλία

Ἀσθενὴς ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ σημερινοῦ εὐ-
αγγελίου, ἀγαπητοί μου, βαρεὶά ἀσθενὴς
ἐπὶ δεκαοχτῶ χρόνια (Λουκ. 13,11,16), μὲ ἀσθένεια δαιμο-
νική. Ὁ σατανᾶς τῆς εἶχε λυγίσει τὸ κορμὶ σὰν
κρίκο· τὸ κεφάλι τῆς ἄγγιζε τὴ γῆ καὶ περπατοῦ-
σε μὲ τὰ τέσσερα. Μὰ σὲ μιὰ στιγμή τὸ κορμὶ
τῆς, στὸν παντοκρατορικὸ λόγον τοῦ Χριστοῦ,
τινάχτηκε ὄρθιο, καὶ τότε γιὰ πρώτη φορὰ εἶ-
δε κι αὐτὴ οὐρανὸ, ἄστρα, καὶ δόξασε τὸ Θεό.

Ἀσθενὴς ἡ γυναίκα αὐτὴ· ἀλλὰ ἀσθενεῖς,
ἀδελφοί μου, εἴμαστε καὶ ὅλοι ἀνεξαιρέτως,
κ' ἐγὼ ποὺ σᾶς μιλῶ κ' ἐσεῖς ποὺ μ' ἀκοῦτε. Ἀ-
σθενεῖς καὶ ἡ οἰκογένεια, καὶ τὸ σχολεῖο, καὶ ἡ
παιδεία, καὶ ἡ πολιτεία, καὶ ἡ ἐκκλησία, **ἀσθε-
νὴς ὁ κόσμος ὁλόκληρος**. Καὶ μακάρι νὰ τὸ κα-
ταλάβουμε αὐτό, νὰ συναισθανθοῦμε ὅτι ὁ δι-
άβολος μᾶς ἔχει δέσει χειροπόδαρα, ἄλλον πέν-
τε, ἄλλον δέκα, ἄλλον δεκαοχτῶ χρόνια.

Κάποιοι λένε, ὅτι ὁ κόσμος δὲν θεραπεύε-
ται πλέον παθολογικῶς ἀλλὰ χειρουργικῶς. Ἐ-
γὼ θέλω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν φτάσαμε στὸ ση-
μεῖο αὐτό, ὥστε ἡ ἀνθρωπότης νὰ μπῆ πάλι στὸ
χειρουργεῖο ἐνὸς πολέμου· πιστεύω ὅτι εἶνε
δυνατὸν νὰ σωθῇ **παθολογικῶς**, θεραπευο-
μένη ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν.

Δὲν θὰ μιλήσω γιὰ ἀσθένειες σωματικές·
θὰ μιλήσω γιὰ **μιὰ ἀσθένεια κοινωνική** καὶ
πνευματική, μιὰ ἀσθένεια τοῦ καιροῦ μας
ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἐγκατάλειψι τῆς ὑπαίθρου.

Ἄλλοίμονο ἂν ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἐξακολουθή-
σῃ. Αὐτὴ ἐρήμωσε τὴν ἐπαρχία, τίς φτωχὲς κα-
λύβες ὅπου γεννηθήκαμε. Εἶνε σὰν τὴ μῦγα· ὅ-
πως ἡ μῦγα κολλάει στὰ ἄλογα κι ἀπὸ τὴν ὥ-
ρα ἐκεῖνη τὰ ζῶα δὲν ἡσυχάζουν ἀλλὰ τρέχουν
δεξιὰ - ἀριστερά, ἔτσι κι αὐτὴ ἔχει κολλήσει
στὸ λαὸ μας. Αὐτὴ ἄδειασε τὰ χωριά· κι ὅταν
σβήσῃ τὸ χωριὸ ἢ πατρίδα πεθαίνει. Ἡ «μῦ-
γα» αὐτὴ στὰ ἑλληνικά, σὲ γλῶσσα ἐπιστημο-
νική ἐξευγενισμένη, λέγεται **ἀστυφιλία**.

Ἡ ἀστυφιλία, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἀσθέ-

νεια ποὺ κάνει τὸν **χωρικὸ** ν' ἀφήνῃ τὸ μέρος
του, τὸ σπίτι του, τοὺς συγγενεῖς, τὸν καθα-
ρὸ ὑγιεινὸ ἀέρα, τὰ μνήματα τῶν γονέων του,
καὶ μ' ἓνα μπογαλάκι **νὰ κουβαλιέται μέσ' στὴν
πόλι**. Ἔτσι ἡ Ἀθήνα, ποὺ ἐπὶ τοῦ Ὁθωνοῦ εἶ-
χε μόλις τριάντα χιλιάδες κατοίκους, τώρα γέ-
μισε σπίτια. Δὲν χαίρομαι γι' αὐτό, κλαίω ὡς
Ἕλληνας καὶ Χριστιανός. Ἄν ἀνεβῆς στὸ Λυ-
καβηττό, θὰ δῆς μιὰ θάλασσα ἀπὸ τὰ Τουρκο-
βούνια ὡς τὸ Αἰγάλεω καὶ τὸ Πέραμα, κι ἀπὸ
τὴν Πάρνηθα καὶ τὴν Πεντέλη ὡς τὸν Πειραιᾶ.
Εἴμαστε μιὰ μικρὴ χώρα καὶ στὴ γούρνα - στὸ
λεκανοπέδιο αὐτὸ μαζεύτηκαν ἑκατομμύρια.

Γιατί μαζεύεται ἐδῶ αὐτὸς ὁ κόσμος; **ποιὸς
μαγνήτης** τὸν τραβάει στὴ μεγάλη πολιτεία;

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι στὶς πόλεις ὑπάρχει **χρῆ-
μα, εὐκολίες**, ἀνέσεις, κομφὸρ τῆς ζωῆς, με-
ρικὰ πράγματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὰ μικρὰ
χωριά. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο. Γιά τεντῶ-
στε τ' αὐτί σας. Μὴν ἀκούσετε ἐμένα τὸν ἁμαρ-
τωλὸ· ἀκοῦστε τὸν προφήτη Δαυὶδ ποὺ λέει·
«**Εἶδον ἀνομίαν ἐν τῇ πόλει...**» (Ψαλμ. 54,9 κ.ε.), μέσα στὴ
μεγάλῃ πόλι εἶδα νὰ ὑπάρχη **ἀνομία**. Ἄν πα-
ρατηρήσῃς τὴν κοινωνία αὐτὴ μὲ τὰ μάτια εἰ-
δικοῦ, μὲ μάτια κοινωνιολόγου, μάτια ἀστυ-
νομικοῦ, μάτια δικαστικοῦ, μάτια ἱερέως, μά-
τια πνευματικῶν πατέρων, ποὺ εἶνε μάτια ὀξυ-
δερκῆ· ἂν βυθίσῃς τὸ βλέμμα στὸ ὑπέδαφος,
ἐρευνήσῃς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης κοινω-
νίας κι ἀφουγκρασθῆς τὸν κρυφὸ πόνο, τότε,
ἀγαπητέ μου, πρέπει νὰ ἴχῃς ποτάμια δάκρυα
γιὰ νὰ κλάψῃς τὴν πολιτεία τὴ μεγάλη.

● «**Εἶδον**», λέει, «**ἀνομίαν ἐν τῇ πόλει**». Δηλα-
δῆ; Εἶδα **κλοπὴ** καὶ **ἀδικία**, ποὺ δὲν γίνεται ὅ-
πως στὰ χωριά· γίνεται μὲ τέχνη, μὲ τὸ γάντι,
μὲ νόμους, μὲ χίλιους - δυὸ τρόπους. Ἄλλος
ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος διαθέτει χρυσάφι μὲ τὸ
φτυάρι, καὶ ὁ ἄλλος δὲν ἔχει εἰσιτήριο νὰ κα-
τεβῆ στὴν πόλι. Πολλὴ καὶ μεγάλη ἀδικία.

● Εἶδα ἀκόμα, λέει ὁ προφήτης, **ἀσπλαχνία**. Τώ-
ρα τὸ χειμῶνα, ποὺ τὸ θερμόμετρο κατεβαίνει

καὶ πέφτει χιόνι, γιὰ μερικοὺς λὲς κ' εἶνε ἄνοιξι - καλοκαιράκι· αὐτοὶ ἔχουν σκεπάσματα καὶ κουβέρτες, ἠλεκτρικὲς θερμάστρες καὶ καλοριφέρ, δὲν καταλαβαίνουν κρύο, καὶ ἀδιαφοροῦν ἂν κάποιος στὸ Αἰγάλεω, τόσα πλάσματα τοῦ Χριστοῦ μας, χῆρες καὶ ὄρφανά, κρυώνουν σὲ παράγκες· δὲν ρωτοῦν ποῦ κοιμοῦνται αὐτοί, ἔχουν νὰ φᾶνε, πῶς ζοῦν;

● «*Εἶδον ἀνομίαν ἐν τῇ πόλει*». Εἶδα ἀκόμη μέσα στὴν πόλι – τί· **ἀκολασία**. Κάθε τόσο λαγωνικὰ τῆς ἀστυνομίας κάνουν ἐφόδους κι ἀνακαλύπτουν κορίτσια –δὲν τὶς καταδικάζω, οὔτε ὁ Χριστὸς τὶς καταδίκασε—, κορίτσια ποὺ ἔρχονται στὴν πόλι καὶ πουλᾶνε τὸ κορμάκι τους γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί. Σπίτια καὶ πολυκατοικίες ἔγιναν ἄντρα ἀκολασίας, κέντρα διαφθορᾶς, Σόδομα καὶ Γόμορρα.

● «*Εἶδον ἀνομίαν ἐν τῇ πόλει*»...

Ἄλλ' ἄς σταματήσω τὴν περιγραφή καὶ ἄς ρωτήσω· ἄραγε, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, αὐτοὶ ποὺ κάθονται στὶς πόλεις εἶνε εὐτυχημένοι; Ὅχι δυστυχῶς. Φαντάζει πολὺ ἢ πόλις καὶ νομίζει καθένας ὅτι στὴ μεγάλη πολιτεία θὰ βρῆ τὴν εὐτυχία του. Μὰ **ὑπάρχει ἐκεῖ εὐτυχία**;

Θὰ μοῦ πῆτε· Στὸ χωριὸ δὲν ἔχω δραχμὴ νὰ κουνηθῶ, ἐνῶ **στὴν πολιτεία ὑπάρχει πλοῦτος**...

Στὴν πόλι βέβαια, ἅμα κανεὶς πάρη καὶ τὸν διάβολο συνεργάτη, **γέμισαν τὰ πορτοφόλια του**· ὅποιος πλουτίζει, συνήθως κάποια συμμαχία ἔχει μὲ τὸν διάβολο. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ὑποθέσουμε ὅτι τὸν πλοῦτο τὸν ἀπέκτησε τιμὴς καὶ τὸν κατέχει δικαίως, καὶ πάλι τὸ χρήμα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κάνει εὐτυχημένο.

Τί νὰ σοῦ κάνη τὸ χρήμα; Λεπτὰ! φωνάζει ὁ ἓνας· λεπτὰ! ὁ ἄλλος· ὅλοι θέλουν τὰ «*τριάκοντα ἀργύρια*» (Ματθ. 26,15· 27,3). Δίψα σατανική. Μὰ τί νὰ σοῦ κάνουν τὰ λεφτὰ ὅταν π.χ. μέσ' στὸ σπίτι ὑπάρχη οἰκογενειακὸ δρᾶμα (μοιχεία, διαζύγιο), ὅταν ὑπάρχη μιὰ ἀσθένεια ἀνίατη ἢ ἀναπηρία, ἢ ὅταν συμβῆ θάνατος καὶ ὑπάρχη φέρετρο; Μὲ τὰ λεφτὰ ἀγοράζεις ὅλα τὰ πράγματα· ἓνα δὲν ἀγοράζεις, τὴν εὐτυχία. Μὲ τὰ λεφτὰ θὰ ἀγοράσης ἓνα μαντήλι μεταξωτὸ νὰ σφουγγίζης τὰ δάκρυά σου, ἢ μιὰ λεκάνη χρυσῆ νὰ φτύνης τὸ αἷμα σου· μὰ τὰ δάκρυα εἶνε δάκρυα εἴτε τὰ σφουγγίζεις μὲ μεταξωτὰ μαντήλια εἴτε πέφτουν κάτω στὴ μαύρη γῆ· καὶ τὸ αἷμα εἶνε αἷμα, εἴτε πέφτει κάτω στὸ χῶμα εἴτε μαζεύεται σὲ χρυσὲς λεκάνες.

Εἶχα διαβάσει ὅτι σὲ κάποιο βασίλειο ἔξω ἀπ' τὰ δικαστήρια εἶχαν δυὸ κρεμάλες γιὰ τοὺς καταδίκους· ἢ μία εἶχε σχοινὶ ἀπὸ ἀπλὴ τριχιά, ἢ ἄλλη εἶχε σχοινὶ πολυτελείας, ἀπὸ μετάξι· τὰ φτωχαδάκια, ἂν ἔκαναν ἐγκλήματα, τὰ κρεμοῦ-

σαν μὲ τὴν ἀπλὴ τριχιά, τοὺς ἄλλους τοὺς κρεμοῦσαν μὲ τὸ μεταξωτὸ σχοινί· μὰ ὁ θάνατος, εἴτε ἔτσι εἴτε ἄλλιῶς, θάνατος εἶνε. Τί σοῦ προσφέρει λοιπὸν τὸ χρήμα; ἀπλῶς θὰ σοῦ δώση μιὰ κηδεῖα μεγαλοπρεπῆ, μιὰ κάσσα πολυτελείας· καὶ ἐνῶ οἱ φτωχοὶ κηδεύονται ἀπὸ ἓνα παπᾶ, ἐσένα θὰ σὲ κηδέψουν δεσποτάδες...

Διαβάζετε, ἀδελφοί μου, τί λέει ἡ Ἀποκάλυψις; Μιὰ μέρα, λέει, πάνω ἀπὸ τὶς πολιτείες, ποὺ ἔγιναν Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ **Βαβυλώνες** καὶ Πομπηίες, θὰ ἀπλωθοῦν μαῦρα σύννεφα, καὶ μέσα σὲ μιὰ νύχτα οἱ πολιτείες θὰ ἐρημώσουν. Λοιπὸν, μὴ μοῦ μιλάτε οὔτε γιὰ Ἀθήνα οὔτε γιὰ Ῥώμη οὔτε γιὰ Παρίσι οὔτε γιὰ Λονδῖνο οὔτε γιὰ Μόσχα οὔτε γιὰ Νέα Ὑόρκη. «**Οὐαὶ**» τῷ κόσμῳ, οὐαὶ στὶς πόλεις ποὺ ἐγκλημάτησαν καὶ ὠργίασαν! (βλ. Ἀπ. κ.φ. 18ο [H]).

Διαβάζετε καὶ τὸν ἀπόστολο Παῦλο; Δὲν ὁμιλεῖ γιὰ τέτοιες πόλεις. «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*» (θ. λ.ε.τ.)· ὁμιλεῖ γιὰ μιὰ ἄλλη πόλι, τὴν «*ἄνω Ἱερουσαλήμ*» (Γαλ. 4,26). Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἢ «*ἄνω Ἱερουσαλήμ*»; ὦ, ἀδέρφια μου, βάλτε φωτιὰ καὶ κάψτε τὰ ἄθλια ἀναγνώσματα, καὶ πάρτε στὰ χέρια σας τὰ συναξάρια, τοὺς βίους τῶν ἁγίων, τὸ εὐαγγέλιο καὶ τὴν Ἀποκάλυψι. Κι ἂν δὲν ἔχετε λεφτὰ, πουλήστε καὶ τὸ ποικαμίσό σας ἀκόμα γιὰ ν' ἀγοράσετε τὴν Ἀποκάλυψι τοῦ Ἰωάννου –εἶνε ἄλλωστε φτηνὸ βιβλίο— καὶ διαβάστε τὸ 21ο (ΚΑ') κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀπ. 21,10-27).

Τί λέει ἐκεῖ; Ἄγγελος πῆρε τὸν Ἰωάννη, τὸν ἀνέβασε σὲ ψηλὴ κορυφή, κι ἀπὸ 'κεῖ εἶδε μιὰ πολιτεία ἰδεώδη, ἀνώτερη ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος, τὴν «*ἀγίαν Ἱερουσαλήμ*», νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ ριζώνη στὴ γῆ, μέσα στὶς ἀνθρώπινες καρδιές. Ἔνα κάστρο τετράγωνο μὲ τρεῖς πύλες σὲ κάθε πλευρά, ἀνατολὴ - δύσι - βορρᾶ - νότο. Τὸ τεῖχος καὶ τὰ σπίτια τῆς ἀπὸ πολῦτιμα πετράδια, ἢ πλατεῖα τῆς ἀπὸ χρυσάφι. Ναὸ δὲν ἔχει· ναὸς τῆς εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Δὲν χρειάζεται τὸν ἥλιο καὶ τὴν σελήνη· τὴ φωτίζει ἢ λάμπει τῆς ἁγίας Τριάδος κ' ἔχει παντοτινὰ ἡμέρα. Καὶ τὸ πιὸ παρήγορο· **ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν δάκρυα καὶ φέρετρα** (β.ἀ. 7,17-21,4), ὅπως ἐδῶ, ἀλλ' ἀκούγεται ἀκαταπαύστως τὸ «*ἄλληλουῖα*».

Ἄμποτε, ἀδελφοί μου, ὅταν μιὰ μέρα φύγουμε ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμος, νὰ συναντηθοῦμε ὅλοι, κ' ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς κ' ἐσεῖς, ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπου εἶνε οἱ πρόγονοί μας, οἱ μάρτυρες, τὰ πνεύματα τὰ ἀθάνατα, ἀφοῦ σφραγίσουμε τὴ ζωὴ μας μὲ τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**